

Zárybnická Markéta

Pán, který jede do kopce

(inspirováno pohádkou Pán, který jede do kopce in Aškenazy, L.: Praštěné pohádky, SNDK 1965, ilustrace Bohumil Štěpán)

Vítr rozhazoval suché listy, smýkal jimi po cestíčkách a vynášel je vysoko k holým korunám stromů. Starý metař držel koště zkřehlými prsty a vytrvale rozfoukané listí nametal na úhledné hromádky, do kterých se znovu a znovu zakusoval nenechavý vítr. Stařec se s pocitem marnosti zadíval na svou stále ničenou práci. List za listem s šustěním odlétaly po cestíčkách pryč do hlubin parku.

Do metařova vědomí vnikl náhle podivný obraz. Hromada listů se před jeho očima proměnila v kopec. Kopec s trávou sežehnutou podzimními mrazy a s širokou prašnou cestou vinoucí se až na vrchol. A na té cestě uviděl sebe. Starého, shrbeného, unaveného muže na kole.

Po tvářích se mu řinul pot a sotva popadal dech, jak usilovně zabíral do pedálů. Ale ať se snažil sebevíc, nehnul se ani o píd'. Kola se protáčela, vířila prach, svaly na nohou se mu napínaly, všechno marně. Ani na chvíli ho ovšem nenapadlo zastavit. Dál a dál se lopotil s očima upřenýma pod kola.

„Co tu děláte?“ ozval se dětský hlásek. Představa se rozplynula jako ranní opar. Před starcem stála malá copatá holka v červeném kabátku a se zvědavými vykulenými očima ho pozorovala.

Metař se na ni dlouze zahleděl. Lidé ho většinou přehlíželi a on si zase nevšímal jich. Tak mu to vyhovovalo. Co mu bylo do lidí? A co bylo lidem do něho? „Zametám,“ zabručel v odpověď.

Děvče jeho tón vůbec nevyvedl z míry, naopak, vyzvíдалo dál:

„A co zametáte?“

„Suché listí.“ Stařec se vrátil pohledem k rozfoukaným hromádkám a s povzdechem se opět pustil do práce. Koště se rozeběhlo po chodničkách s tichým šustotem. Dívka ale ještě neskončila.

„Jak dlouho už zametáte?“ ptala se s pohledem upřeným na metařovy hubené vrásčité ruce.

„Dlouho.“ Zněla odpověď. Holka pokývala moudře hlavou.

„A proč?“ zeptala se.

Starý metař k ní zvedl hlavu jakoby v úleku. A ona najednou v jeho očích zahlédla cosi zvláštního. Postavu pána. Pána, který jede do kopce. A pak zmizel. Stařec už se díval někam skrz ni, ztracený ve vlastních myšlenkách.

„To nevím,“ vydechl po chvíli.

„Hmm,“ reagovalo děvčátko, pro ně to byla plnohodnotná odpověď. Nadhodilo si na zádech batůžek, tak aby ho metař dobře viděl.

„Dáte si bábovku?“ nabízelo, „Maminka mi jí dneska zabalila ke svačině. Mám i malinovou šťávu, kdybyste měl žízeň.“

Ale stařec holčičku nevnímal, stále hleděl do prázdna a tiše přehodnocoval celý svůj život. A proč? Proč? Dál a dál se marně lopotit, nikdy se nehnout z místa. Kdysi věřil, že je to jeho úděl. Kdysi ho bavilo zametat chodníčky a nametat hromady. Ale teď... Shnil tu jak hruška na dně košíku, zasmrádl jako stojatá tůň.

„Hmm,“ pokrčila dívka rameny, když zůstala dlouho bez odpovědi, „tak naschle.“ Ještě chvilku počkala, jestli se s ní metař nerozloučí a když se tak nestalo, upravila si popruhy batůžku a vyrazila po cestíčce pryč mezi stromy.

Už byla dávno z doslechu, když padající koště zadunělo o zem. Už byla dávno z dohledu, když se starý metař s novou vervou opřel do pedálů. Kola zabrala - kolo poskočilo – a on vyrazil s větrem kolem uší vzhůru po prašné cestě, dál a dál vstříc čemukoli, co ho čeká na jejím konci. Co ho čeká na vrcholu kopce. Kopce, do kterého tak dlouho jel a doteď se nehnul z místa.

KOPEC

S

TRAVOU

SEŽEHNU TOU

PODZIMNIMI

MRAZEM

